

navnlig mit Forhold til Oberst Bjerregrav, og det paa en Maade, som —.“

„Nu vil vi ikke igen tale om det,“ afbrød hun ham urolig.

„Jo, det skal vi netop tale om! . . . Se her!“

Han rakte hende Oberstens Kort.

„Har han været hos dig?“

„Ja. — Læs, hvad der staar bagpaa! — Naa, hvad siger du saa?“

Jakobe vidste virkelig ikke, hvad hun skulde sige. Hun var saa sært bedøvet af Overraskelse.

„Men du er da en hel Troldmand, Per!“

*

*

*

Per gik den næste Morgen ned til Havnen og opsøgte det Skib, hvormed Moderen efter hans Antagelse skulde føres over til Jylland. Ved at henvende sig til Styrmanden fik han oplyst, at der ganske rigtig var anmeldt et Lig som Fragtgods, og til hvilken Tid dette ventedes.

I et Hus ligeoverfor Skibet var der en tarvelig Kafe. Om Eftermiddagen noget før det angivne Klokkeslet anbragte han sig derinde ved et Bord umiddelbart ved et af Vinduerne. Han bestilte sig et Glas Øl; og skjult bag en Avis ventede han med bankende Hjerter paa Ligvognens Komme.

Udenfor faldt en jevn Sommerregn. Ikke desmindre rørte der sig et travlt Liv paa den brede Havneplads, som var opfyldt af Pakkasser, Tønder og Sække. Der var kun nogle faa Timer, til Skibet skulde sejle. Fra alle Sider kom der tunge Vogne kørende, som trængte sig om Slisken for at blive aflæssede. Dampspillet klirrede og hvæsed, store Trækasser, Jernbjælker, Melsække og Petroleumstønder blev revet op fra Vognbundene, holdtes et Øjeblik svævende i Luften over Lastelugen og sank saa ned i den altslugende Skibsvom. Ogsaa en stor Gris skulde bringes ombord, hvad der voldte megen Kval. To Mand trak den i Ørene, mens en tredje ihærdigt drejede dens Halekrølle som Svinget paa en Lirekasse; og alligevel vilde den ikke af